

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 18.

(508.)

Vol. 22.

satellite 1-416

Thursday,
November 8,
2012

Published by ABE, P. O. Box 176, Toronto E, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com — satellite416 — zpravy.ca — spravy.ca

Pohádka velkomississaugská

Z PŘEDSTAVENÍ NOVÉHO DIVADLA: NAHOŘE ZLEVA: GABI KUPČIKOVÁ, KAREL TAMCHYNA, RADKA TAMCHYNOVÁ, MARTIN BONHARD, ADRIENA LISOVÁ, JIŘÍ JANČÁREK ST.; DOLE JANA FRYNTOVÁ S DĚTMI A JOSEF ČERMÁK, UPROSTŘED S KYTICÍ JANA FABIÁNOVÁ A VPRAVO SBOROVÝ TANEC.

FOTO: MARIA GABÁNKOVÁ

Poprvé jsem se s Nerudovými *Malostranskými povídkami* v divadle setkal počátkem šedesátých let v *Divadle Na zábradlí*. Pantomima *Devět klobouků na Prahu* mne ani tolik nelákala jako Ljuba Hermannová, která mezi jednotlivými etudami zpívala. Vlastně jsem tehdy o pantomimě nic nevěděl a nevěděl jsem ani nic o mimovi Ladislavu Fialkovi (1931-1991), a najednou bylo přede mnou devět příběhů prokládaných šansony.

Fialka se nebál šáhnout k biblickým tématům, což bylo tehdy dost neobvyklé. Příběh Kaina a Ábela byl hned v úvodu. Další příběh, který mně utkvěl v paměti a vězí tam i po padesáti letech, byla Nerudova povídka *Přivedla žebračka na mizinu* o panu Vojtíškově a Babě Miliónové. Tento příběh mne zaujal snad z *Malostranských povídek* nejvíce. Přiznám se, že povinná školní četba mne jinak nechávala chladným a *Týden v tichém domě* byl pro mne zdlouhavý a těžko jsem se přes něj dostal k povídce druhé o panu Ryšánkovi a panu Schleglovi. Přesto mi některé postavy zůstaly v hlavě jako pan Rybář nebo nešťastný pan Vorel. Nic naplat, v té době byl mým oblíbeným spisovatelem Nerudův vrstevník Jules Verne, ale přiznám se, že i jeho jedinou knihu z Kanady *Bezejmenná rodina* jsem také nedočel. Možná proto, že Verne fandil, na rozdíl od jiného spisovatele 19. století, Jamese Fenimora Coopera, Francouzům a Hurónům, zatímco Cooper Angličanům a Delawarům. Občas se mi Nerudovy postavíčky vybavily a občas

jsem se k nim vrátil, ale byly uloženy někde stranou.

Před časem jsem dostal od Martina Machovce dvě DVD z undergroundu. Na jednom z nich Egon Bondy popisuje postavy z Malé Strany, kde básník a filosof pobýval v druhé polovině dvacátého století. Příběhy stejně zajímavé, někdy i stejně tragické. Vypráví o mladé dívce Mirce Kochové, která spáchala sebevraždu, podobně jako pan Vorel. Osamocení a zároveň jakási melancholie Malé Strany jsou však dnes nenávratně pryč.

Andrej Tarkovskij říká ve filmu *Solaris*: „Milujeme to, co můžeme ztratit!“ A my jsme skutečně něco na Malé Straně ztratili. U Mikuláše se již nekonají bohoslužby. Krámky na Malé Straně nahradily obchody se suvenýry. Hospůdky jsou plné turistů. Něco zmizelo.

A při tom ne tak úplně. Někdo jako kdyby sesbíral mozaiku malostranských příběhů a pokusil se z kamínků udělat nový obraz. Smutné Nerudovy postavy v provedení *Nového divadla* jako kdyby dostaly haškovský humor. Pěnovka pana Vorla se najednou objeví v ústech pana Bavora (Sasa Trentchev), z celkem nezábavného *Týdne v tichém domě* se stal příběh, který zastřešuje ostatní drobné příběhy. Pan Vojtíšek je nakonec rehabilitován a neumře jako u Nerudy. Nevím však, jestli je Baba Miliónová pro něj nějaké terno, ale rozhodně v podání Adriany Lisové je to spíš komická postava, na rozdíl od čarodějnice v představení v

Divadle Na zábradlí v roce 1960.

Jediný tak trochu smutný příběh je *Hastrman* o panu Rybářovi (Josef Čermák), který si myslí, že má drahokamy a zatím má obyčejné kamínky. Předlohou Nerudovi pro tento příběh byl francouzský emigrant a paleontolog Joachim Barrande, po němž se jmenuje pražský Barrandov. Barrande strávil většinu života v Praze a Nerudova matka byla jeho hospodyní. Není známo, odkud se naučila francouzsky, ale mezi ní a Barrandem se vytvořil velice blízký vztah a dokonce se objevily teorie, že Barrande je Nerudův otec. Sbírka Joachima Barranda, kterou odkázal Praze je dnes v Národním muzeu je jedním z největších pokladů, které Národní muzeum má a není bez zajímavosti, že mnohé trilobity francouzský paleontolog pojmenoval česky.

Jan Neruda nebyl abstinents; miloval hospody a není divu, že po skončení představení měl ne jeden návštěvník chuť na pivo a zajít do útulné hospůdky, obzvláště když na plánič v Mississauze foukal ledový vítr. To, co se odehrálo před pár minutami v útulném divadelku uvnitř knihovny, vypadalo ve vzpomínkách jako pohádka - Velká pohádka z Mississaugy, z Velké Mississaugy. Janě Fabiánové a hercům Nového divadla za tuhle pohádku děkujeme!

(Dojmy Josefa Čermáka naleznete na straně 5)

Aleš Březina
